

λόν σου, κύριε Νεγρεπόντη, πρὸς ὃν, ὡς γνωρίζεις ἔχω μεγάλην ἀδυναμίαν. Μεταξὺ τῶν πολλῶν ὡς τὰ τῆς ἀλλοτρίου σου κυττάρων σου θὰ ἐρῶναι κανὲν ἐξ αὐτῶν ὅτι τὰ δύο μεγάλα κόμματα ἐν Ἑλλάδι ἐρίζοντα περὶ τῆς διανομῆς τοῦ ἐθνικοῦ πλοῦτου εἶναι συμφωνότατα καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ διάφορα φυσικὰ φαινόμενα, ἥτοι ὅταν γράφῃ τις ἑκατὸν χιλιάδας φράσας εἰς τὴν *Παλιγγενεσίαν* ὑπὸ τὸν τίτλον *Υἱεὶά, Καλλωπισμὸς, κλπ.* ὅτι τὰ οὖρα δὲν ἔχουν τὸ *ἄρωμα* τῶν ῥόδων, τοῦτο σημαίνει δι' ὅλας τὰς ἀποχρώσεις καὶ δι' ὅλα τὰ κόμματα, ὅτι ἡ σπονδυλικὴ δὲν πᾶγει καλά.

Τὴν ἔπαθεθες ἄνωγ' ἐδῶ. Καὶ σοῦ φέρω ἀποδείξεις ἐκ τῶν δύο κυριωτέρων ὀργάνων τῶν δύο φατριῶν περὶ τοῦ ἡλίου τῆς προχθῆς Τρίτης :

Αἰών. Σήμερον ὁ ἥλιος φωτίζει τὰς Ἀθήνας.

Νέα Ἐφημερίς. Ὅταν λέγει ὁ *Αἰών*, ὅτι σήμερον ὁ ἥλιος φωτίζει τὰς Ἀθήνας λησμονεῖ ὅτι τὴν ὥραν ἐκείνην εἶναι νύξ.

Ἄλλο παράδειγμα.

Ἄντικείμενα, πράγματα. Γνωρίζεις ἐπίσης, μικρέ μου, ὅτι ἡ χώρα αὐτὴ ἔχει ἕναν ἄνθρωπο, ὅπου τὸν λένε Γιώργη ἢ βασιλέα. Ὅτι ὁ Γιώργης αὐτὸς εἶναι πολὺ καλὸς ἄνθρωπος· γιὰτὶ κανενὸς κακῷ του ποτέ δὲν κάνει, οὔτε μπορεῖ νὰ κάμῃ, κατὰ πῶς τὸ λέει καὶ τὸ Σύνταγμα. Τρῶγει, πίνει, κοιμᾶται, ὅλα αὐτὰ μὲ ἔξοδα τοῦ λαοῦ του, ἀλλὰ ποτέ του δὲν πείραξε ἄνθρωπο, ποτέ του δὲν θὰ ἔδῃς τ' ὄνομά του σ' τὸ Ἀστυνομικὸν Δελτίον. Ἀπ' ἐναντίας δίδει χοροὺς, τραπέζια, σερανάδες, βαρκαρόλαις, κάνει ζαφέτια, φωτοχυσίας, ξερανώματα, μανέδες, ὅλα αὐτὰ μὲ τὸ ἀζημίωτόν του, ἀλλὰ δὲν εἶδα ποτέ μου νὰ ἴγῃ ἄνθρωπο, νὰ πῆ κανενὸς ἀχαμνολόγο, νὰ κτυπήσῃ, νὰ σπᾶσῃ, σὰν κάτι λοχία

τοῦ πεζικοῦ. Ἀκόμα κάνει κι' ἄλλο καλὸ. Ὅταν βλέπῃ κανένα ποῦ κάνει εὐτάκτα, τοῦ δίδει ἀπὸ ἕνα εὔσημο, ἀπ' ἐκεῖνα ποῦ πέρανε ἐμεῖς, ὅταν πηγαίναμε σ' τὸ σχολεῖο, μικρέ μου. Τὰ εὔσημα αὐτὰ τὰ λέγει παράσημα.

Ἐν ἀπ' αὐτὸ, μὰ πολὺ μεγάλο, ἴσα μὲ τὸ κεφάλι τοῦ Χονδροκώστα, ἔδωκε προχθῆς ἄτὸν κύριο Τρικούπη.

Πλὴν ὁ κύριος Τρικούπης στάθηκε ὄρθιος, ἔσυρε τὸ ἀριστερόν του πόδι πρὸς τὰ ὀπίσω, αὐτὸ θὰ πῆ ποῦ ἔκαμε μιὰ βαθειὰ *ῥεβερνῶσα*, εὐχαρίστησε, καὶ δὲν τὸ πῆρε.

Ὁ ἕνας λοιπὸν τῶδωκεν κι' ὁ ἄλλος δὲν τὸ πῆρε. Ἄκου τώρα τί λένε οἱ μὲν, καὶ τί λένε οἱ δέ.

Τρικούπικος. Ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἀπένευμε τῷ Πρωθυπουργῷ κ. Τρικούπῃ τὸν Μεγαλόσταυρον τοῦ Σωτῆρος εἶναι τόσο ἀκριβῆς, ἀληθῆς, αὐθεντικὸν, ἡγεμονικὸν, ὅσω ὅτι ὁ ἥλιος φωτίζει σήμερον τὰς Ἀθήνας (*Αἰών τῆς 26 Ὀκτωβρίου*).

Κουμουνδουρικος. Ἐπιμένοντες ἰσχυρίζομενοι ὅτι εἶναι μύθος τοῦ περὶ προσφοράς τοῦ Μεγαλοσταυροῦ εἰς τὸν κ. Τρικούπην. (*Νέα Ἐφημερίς τῆς 26 Ὀκτωβρίου*).

Βλέπετε λοιπὸν ὅτι τὸ ἰδανικόν σου τὸ ὅποσον διελάσεις ἐπὶ τῆς Γεφύρας τοῦ Γαλατᾶ πηγαίνοντο ἐπίτηδες πρὸς τοῦτο ἐξεπληρώθη.

Καὶ τώρα ἐὰν οἱ κουμουνδουρικοὶ σὲ ἐκλαμβάνουν ὡς ἄνδρα, διὰ τοὺς τρικούπικους θὰ εἶσαι γυνὴ καὶ λάβε τὰ μέτρα σου.

Θὰ γίνωνται καὶ πολλὰ ἄλλα, περὶ ὧν ἄλλοτε.

Κρῖ-Κρῖ.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΗΝ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον ἀριθ. 364)

Ὁ Σωκράτης ἐπύρεσσε πλέον ἀκούων ταῦτα, θαυμάζων τὴν σοφίαν τῶν ξένων καὶ βλέπων ἀπ' ἐτέρου ὅτι ἦτο ἀντικείμενον εἰρωνίας, αὐτὸς ὁ διδάσκαλος τῆς εἰρωνίας! δὲν ἐτόλμα δὲ καὶ νὰ ἀναμιχθῆ, διότι ἠσθάνετο τὴν ἀδυναμίαν του εἰς τοιαύτας συζητήσεις.

Ἐκαστος τῶν ξένων ἀνέφερον ἔργα διαφόρων συγγραφέων τῆς πατρίδος του, φιλολόγων, ποιητῶν, φυσιοδιφῶν, ἱατρῶν, χημικῶν, γεωλόγων κτλ. ὠμίλει περὶ τῶν ἀναριθμητῶν σοφῶν ἐταιριῶν, ἐπιστημονικῶν ἐγκαθιδρυμάτων, πειραματικῶν ἐργαστηρίων καὶ ἐν γένει περὶ τοῦ ἐρευνητικοῦ καὶ παραγωγικοῦ πνεύματος τῆς ἐποχῆς. Περὶ νεωτέρας Ἑλλάδος οὐδεὶς λόγος ἐγένετο· τοῦθ' ὁ

περ ἐνέβαλεν εἰς μεγάλην λυπηρὰν ἀνησυχίαν τὸν Σωκράτη.

Ἀφοῦ διελύθη ὁ ὄμιλος ἐκεῖνος τῶν ξένων, ὁ Σωκράτης ἐπωφελήθη τῆς περιστάσεως καθ' ἣν ὁ Ἕλληνας ἀγνωστος ἐπῆνε τὸ τελευταῖον πατήριον γεροῦ, καὶ τὸν ἐπλησίασεν ἐκφράσας ἀμέσως τὸν σκοπὸν δι' ὃν ἐλάμβανε τὴν τιμὴν νὰ αὐτοσυστηθῆ. Εἶμαι, εἶπε γαλλιστί, Ἀμερικανὸς φιλέλληνας, ἢ ἂν θέλετε ἡμιέλληνας, διότι ὁ πάππος μου ἦτο Ἕλληνας πλοίαρχος ἀποκατασταθεὶς ἐν Ἀμερικῇ ὀνομάζομαι Θόμσων· πρὸ πολλοῦ χρόνου εἶχον ὡς ὄνειρον νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν κλασικὴν σας χώραν, τὴν πατρίδα τοῦ Περικλέους καὶ τοῦ Σωκράτους, διὰ νὰ θαυμάσω τὰς περιφάμους ἀρχαιότητας καὶ ἰδῶ ἰδίως ὀφθαλμοῖς τοὺς σοφοὺς σας, τὰς Ἀκαδημίας καὶ τὰ Πανεπιστήμιά σας· γνωρίζω καλῶς τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν καὶ ἐννοῶ ἀρκετὰ καλὰ τὴν νεοελληνικὴν, χωρὶς καὶ νὰ δύναμαι νὰ τὴν ὁμιλῶ ἐλευθέρως· θὰ σας παρακαλέσω δὲ πολὺ, ἐὰν σὰς εἶνε δυνατόν, νὰ ἐπισκεφθῶμεν ὁμοῦ αὐτὸν τὰ καθιδρύματα τῆς παιδείας. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς εὐχαριστήσω ἐκ τῶν προτέρων· δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ σὰς ἀνησυχίσω ἐὰν ἤμην μόνον Ἀμερικανὸς ἢ ἐὰν ἐπρόκειτο μόνον περὶ ἀπλῆς περιεργείας· τὸ ὀλίγον ἑλληνικὸν αἷμα, τὸ ὅποσον ἔχω εἰς τὰς φλέβας μου, μὲ ἐπιβάλλει σχεδὸν ὡς καθήκον νὰ γνωρίζω τὴν κατάστασιν τῆς δευτέρας ταύτης πατρίδος μου.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐκέρδησαν τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν

ΦΡΟΥ — ΦΡΟΥ

Ἐλέχθη περὶ τοῦ Γαμβέττα ὅτι κέκτηται ὅλα τὰ προ-
 σόντα τοῦ κυβερνῆν τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ
 κυβερνᾷ ἑαυτὸν.

Περὶ τοῦ κ. Τρικούπη ὅμως δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι
 ἔμαθε πολὺ καλὰ νὰ κυβερνᾷ καὶ ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους.

Καὶ εἶναι λοιπὸν ὅλοι εἰς τὸ κόμμα του καλῶς κυβερ-
 νημένοι.

Ἐλειψε πρὸ πολλοῦ καὶ τὸ καλὸν ἐκεῖνο μέτρον ὅπερ
 δι' ὀλίγας ἐβδομάδας εἶχε τεθῆ εἰς ἐνέργειαν, τοῦ νὰ
 φρουρῆ ἀνὰ εἰς ἔριππος χωροφύλαξ εἰς τὰ κεντρικώτερα
 μέρη καὶ τὰ κυριώτερα σημεῖα. Ἦτο σπουδαία συμβολὴ
 τῆς παραλυμένης ἀσφαλείας τῆς πόλεως. Ἀφοῦ οἱ ἀστυ-
 νομικοὶ κλητῆρες κρύπτονται εἰς τὰ ταβερνεῖα, τὰ κα-
 φενεῖα, τὰ χαρτοπαικτεῖα καὶ τὰ ἀεριοφωτεῖα, ἡ παρου-
 σία τῶν ἐρίππων χωροφυλάκων ἦτο ὀλίγον παρήγορος.
 Ἐπειτα μᾶς ἐφάνιντο καὶ ὠραῖοι αὐτοὶ οἱ χωροφύλακες
 φρουροῦντες ἐκεῖ ἐπὶ τῶν θυμοειδῶν τῶν ἵππων, κατα-
 διώκοντες τοὺς ἀπὸ φυτῆρος καὶ ἀρχαγωγεῖς, τοὺς δαιμονιῶν-
 τας ἀμαξηλάτας, τοὺς πορτοφολιῶντας λωποδύτας καὶ
 ἐνίστες καθιστάμενοι φάθητρον καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς κρη-
 νιῶντας κλητῆρας. Παρακαλοῦμεν τὸν φιλότιμον Μοῖραρ-
 χον κ. Σπύρο Μήλιον νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν θεμιτὸν αὐτὸν,
 καὶ μόνος του θὰ ἰδῆ ὅτι ἡ Δημοσίαι Ἀσφάλεια θὰ κερ-
 δίσῃ πολὺ. Παρακαλοῦμεν ἀκόμη τὸν κ. Ὑπουργὸν τῶν
 Στρατιωτικῶν νὰ διατάξῃ ἰδιαίτηραν ἀμοιβὴν τῶν τοι-
 οῦτων χωροφυλάκων, διότι οἱ ἄνθρωποι θὰ καταβασανί-
 ζωνται μένοντες ἐπὶ ὥρας ἔριπποι σκοποὶ.

Παραπονοῦνται οἱ ἐν Ἀγρινίῳ κατὰ τοῦ νέου Σχολάρ-
 χου τῶν Δημητρίου Δημητριάδου, διαδεχθέντος δυστυχῶς
 προκάτοχον ἐπὶ δεκαετίαν σχολαρχήσαντα ἐν ἀπαραμει-
 ῶτῳ εὐαρεσκείῃ τῶν κατοίκων καὶ τῶρα μετατεθέντα
 εἰς Αἰτωλικόν. Ὁ διάδοχός του, ἀντὶ νὰ λάβῃ αὐτὸν ὡς
 παράδειγμα, ἐπροτίμησε νὰ κολακεύῃ πρόσωπα, νὰ ὑπη-
 ρετῆ ἰδιώτας, νὰ γίνεταί γραφεὺς φίλων του, νὰ κρατῆ
 ἐν ταῖς ὥραις τῆς διδασκαλίας τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ
 νὰ παραμελῇ τὸ καθήκόν του, οὐ οὔτε συναίσθησιν θὰ
 ἔχη. Τὰ αὐτὰ μᾶς πληροφοροῦσιν ἀξιότιμοι οἰκογενειάρ-
 χαι Ἀγρινίου, παρακαλοῦμεν δὲ τὸν Διευθυντὴν τῶν Δη-
 μοτικῶν Σχολείων νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ ὑπουρ-
 γοῦ ἐπὶ τοῦ ἀτόπου αὐτοῦ.

Ὁ κ. Τρικούπης διαιρεῖ τοὺς Μεσολογγίτας εἰς φίλους,
 τοὺς ὁποίους ἐταποθέτησεν ὅλους, καὶ εἰς μὴ φίλους, τοὺς
 ὁποίους παρέδωκεν ἔρμαιον εἰς τὸν ἀντιμοίραρχον Λανα-
 ρόπουλον, ὅστις τοὺς βγάζει μὲ διπλοκραιεῖς ἀπὸ τὰ κα-
 φενεῖα, τοὺς τραβᾷ τ' αὐτιά, τοὺς βράπιζει ὅταν μεθύουν
 καὶ ἐπὶ τέλους καὶ τοὺς φυλακίζει.

Τὰ νέα του ἄθλα τὰ ἀναγράφει ἡ *Ἀντικὴ Ἑλλάς* τοῦ
 Μεσολογγίου.

Καὶ ἄλλο ἐνδεικτικὸν τοῦ ἀλλοκότου αὐτοῦ ἔθνους
 ὅπερ καλεῖται Ῥωμαῖκο!

Ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν ὅτι ἡ Κυβέρνησις
 ἐπρομηθεύθη ἕξ κήλωνας ἵππους ἀραβικοῦ γένους, διὰ
 τὴν βελτίωσιν καὶ παρ' ἡμῖν τῆς ἵππικῆς φυλῆς, ἡ δὲ
 Ἐταιρία ἡ Ἴππικὴ ἐξέδωκεν ἀγγελίας προσκαλοῦσα
 τοὺς ἔχοντας φορβάδας νὰ τὰς ὀδηγήσουν εἰς τοὺς κυ-
 ρίους κήλωνας, διὰ νὰ τεκνοποιήσουν μετ' αὐτῶν.

Παρεῖχοντο δὲ οἱ κήλωνες *darraar*, ἐνῶ πᾶς τις ἡδύ-

ἐμπιστοσύνην τοῦ Ἑλλήνος, διὸ οὗτος ἀπροκαλύπτως
 καὶ μεθ' ὅλης τῆς εἰλικρινείας ἐξέφρασε τὰς ιδέας του
 πρὸς τὸν Σωκράτη.

— Ἐγὼ σὰς συμβουλεύω, εἶπεν, αὔριον λίαν πρῶτ' νὰ
 ἀναχωρήσητε δι' Ἀμερικὴν διὰ νὰ μὴ χάσητε τὸν ρι-
 λελληνισμὸν σας καὶ τὸ ὀλίγον αἰμά σας.

— ὦ! εἰσθε βλέπω pessimiste! τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι
 ἕκαστος εἰς τὰ τῆς πατρίδος του ἐφαρμόζει τὴν αὐστη-
 ροτέραν κριτικὴν ὄχι! ὄχι! θὰ ὑπάγωμεν αὔριον ὁ ξέ-
 νος συγκατένευσεν.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ὁ Ἀλκιβιάδης εἶχε κάμει τὴν
 γνωριμίαν ἐνὸς Γερμανοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ ὄλον παρά-
 στημα εἰδείκνυεν ὅτι ἦτο στρατιωτικὸς. Εἰς μίαν γωνίαν
 τῆς αἰθούσης ἀπὸ δύο περιπού ὠρῶν εἶχον κενώσει ἡμί-
 σεων δωδεκακτὰ φιαλῶν ζύθου καπνίζοντες καὶ συνδιαλε-
 γόμενοι εὐθύμως εἶχον γείνει στενοὶ φίλοι. Ὁ Ἀλκι-
 βιάδης ἐμύθη ὅλα τὰ μυστήρια τῆς νεωτέρας στρατιω-
 τικῆς τέχνης. Ἐσκόπευε δὲ τὴν ἐπαύριον νὰ ἐπισκερθῆ
 τοὺς στρατιῶνας καὶ τὸ ὑπουργεῖον τῶν στρατιωτικῶν
 ὑπὸ τὴν ἰδιότητα Ἀγγλοῦ στρατιωτικοῦ, διότι εἶχε
 μάθει ὅτι ὁ ὑπουργὸς ἦτο Ἀγγλόφιλος.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ Σωκράτης μετὰ τοῦ ξένου διήρχοντο
 ἔμπροσθεν τῆς *Σικκίης* Ἀκαδημίας· ἀφοῦ ἐθαύμασεν ἐξω-
 θεν τὸ κτίριον ἐπρότεινε εἰς τὸν φιλόξενον ὀδηγὸν του
 νὰ εἰσέλθωσι διὰ νὰ ἐπισκερθῶσι τοὺς Ἀκαδημαίκοις.

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ὁ ἄγνωστος, εἰσέλθωμεν!

— Εἶνε πολλοί; εἶνε πολλοί; ἠρώτησε μετὰ μεγάλης
 περιεργείας ὁ Σωκράτης.

— Πρὸς τὸ παρὸν εἶνε μόνον τέσσαρες... ὁ Ἀπόμα-
 χος Μαστρο-δημητῆρης, ἡ γυναῖκά του, ὁ 12ετής υἱὸς καὶ
 ἡ ὀκταετής κόρη των.

Μετ' ὀλίγον ὁ Σωκράτης ἐγένετο δεκτὸς μετὰ μεγάλης
 φιλοφροσύνης ὑπὸ τῶν εὐγενῶν Τοίχων, μεθ' ὧν μίαν πε-
 ρίπου ὠρῶν συνδιελέχθη περὶ διαφόρων ἀντικειμένων.

Ἀκολούθως μετέβησαν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Εἰσήλ-
 θον εἰς τὴν σχολὴν τῆς Φιλολογίας.

Ῥινόκερος ἀπὸ τῆς ἑδρας ἐδίδασκε (:) τὸν Πλάτωνα:
 «Καὶ εἰ μὲν ὁ ἀγαθὸς τὰ ἀγαθὰ ποιεῖ, εἰ δὲ ὁ καλὸς τὰ
 καλὰ, οὐκοῦν ὁ μὴ ἀγαθὸς καὶ κακὸς τὰ ἐναντία τού-
 ταις.» Ὁ διδάσκων ἐκτύπησε μετὰ τὸ τέλος τῆς περιό-
 δου ταύτης μετὰ πατάγου διὰ τῆς παλάμης ἐπὶ τοῦ βι-
 βλίου περιβληθείς εὐθύς ὑπὸ νέφους καπνοῦ ἐσκίρτα ἀπὸ
 χαρὰν ἢ ἰλαρότης κατεπλημμύρει τὸ ἐσβεσμένον πρόσω-
 πόν του· με ὕφος δὲ αὐθεντικότητος ἐκδηλοῦν τὴν πε-
 ποίθησιν ὅτι γνωρίζει ἤδη τὸ μυστικὸν τῆς μελλούσης
 ἐρωτήσεώς του προσέβλεψε ἐπὶ τινὰ λεπτὰ τοὺς κεκηνό-
 τας ἐπὶ τῶν θανάτων καθημένους φοιτητὰς, καὶ εἶτα αἰ-
 φωνος ἠρώτησε μειδιῶν: τί παρατηρεῖτε ἐδῶ εἰς τὸ χω-
 ρὸν τοῦτο; καὶ ἔτεινε τὸ οὖς κλίνας πολὺ πρὸς τὰ ἐμ-
 πρὸς τῆς ἑδρας. Οὐδεμίαν ἀπάντησιν τῷ ἐδόθη. Ποιὸς τὸ
 ξέφυγε; ἐπανέλαβε ζωηρῶς· οὐδεὶς ἀπάντησε. Τότε δὲ
 πλήρης χαρᾶς καὶ ἰκανοποιημένος ὅτι οὐδεὶς ἐμάντευσε

νατο να πληρώση και εκατὸν φράγκκ δια να ἀποκτήσῃ ἱππάριον ἐκ τοιούτων ἀραβικῶν ἵππων.

Θὰ τὸ πιστεύσετε ;

Κανείς ἱπποκάτοχος, κανείς χωρικός, δὲν ἐπαρουσίασε τὴν φορβάδα του.

Νὰ λοιπὸν και ἓνα ἄκρον ἄκρον φιλοτιμίας!

Νὰ μὴν πηγαίνης τὴν φορβάδα σου εἰς τοιούτους κήλωνας, ἐκ φόβου μήπως σὲ ὀνομάσουν . . . προαγωγόν.

Μεταξὺ ἄλλων εἶδομεν ὅτι ἂν μέχρι χθὲς ὁ βουλευτὴς Ἄρτης κ. Γ. Παχὺς ἐξηκολούθει νὰ εἶναι Ἰταλὸς ὑπῆκοος, τοῦτο ἔπραττε διὰ νὰ ἐνεργῇ ὑπὸ τὸν τίτλον αὐτὸν ἀσφαλῶς ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ ἑλληνισμοῦ.

Ἀποροῦμεν πῶς ἡ φιλοπατρία του ἐξηντλήθη τόσο ὀγγίγῳρα και δὲν ἐπερίμενε ν' ἀλλάξῃ ὑπηκοότητα εἰς ὅτου, ὅπως ἦνωσε τὴν Ἄρταν, ἐνώση και τὴν λοιπὴν Ἡπειρον μετὰ τῆς Ἑλλάδος.

Και ἄλλο **φρεκτόν!** Ἡ κάλλη ἡ περιέχουσα τὴν μεγάλην **καρδῶ** τοῦ Κανάρη και ἦτις εὑρέθη ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν παρὰ τὸν ἀπόπατον τοῦ ὑπουργείου ἐπρόκειτο νὰ ἐπαργυρωθῇ. Καὶ πρὸς τοῦτο ἐχορηγήθη ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως πρὸ ἐτῶν τὸ ποσὸν δισχιλίων δραχμῶν, ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἐπαργυρωθῇ ἡ κάλλη, μᾶς λέγουν ὅτι ἐξηργυρώθη τὸ ἔνταλμα. Ὑπὸ τίνος, ἐδῶ εἶναι τὸ μυστήριον.

Εὔγε! εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας, διαλύσαν τὰς υπερδεψοδοουλῆς τοῦ κ. Χρηστομάνου και προκηρύξαν διαγωνισμὸν διὰ τὴν ἐδραν Καθηγητοῦ τῆς Φαρμακευτικῆς Χημείας. Ἄν και ἡμεῖς ἐπιμένωμεν ποθοῦντες νὰ

διορισθοῦν ἀμφότεροι οἱ συναγωνιζόμενοι, οὐχ ἦττον μᾶς ἀρέσει και αὐτὴ ἡ εὐκαιρία ἵνα γνωσθῇ—ἂν γνωσθῇ—τίς τῶν δύο ἀγυρτεύεται μετὰ τὴν ἐπιστήμην και λωποδύεται ξένα ὡς ἴδια.

Ἐξεδόθη εἰς εἴκοσι σελίδας Ἀναγραφή τῶν κατὰ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1882—83 Ἀρχῶν τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου, τῶν ἐπιστημονικῶν συλλογῶν και παραρτημάτων αὐτοῦ και **πρόγραμμα** τῶν κατὰ τὸν χειμερινὸν ἐξάμηνον διδασχτησομένων ἐν αὐτῷ μαθημάτων.

Ἄν δὲν ἀπατώμεθα, τοῦτο δὲν ἐγένετο πολὺ συχνὰ και ἐπαινοῦμεν πολὺ τὸν νέον Πρύτανιν ἀγωνιζόμενον νὰ εἰσαγάγῃ πανταχοῦ τὴν τάξιν.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ ἀσμένως ἀναγράφωμεν ὅτι εἰς τὸ ταχυδακτυλογικὸν ζήτημα τῆς ἀπορρίψεως ἀμφοτέρων τῶν ὑποψηφίων τῆς Φαρμακευτικῆς Χημείας ὁ κ. Πρύτανις εἶχε τὴν αὐτὴν γνώμην ἣν και ἡμεῖς ἐξεθέμεθα, νὰ διορισθοῦν δηλαδὴ ἀμφότεροι, προκειμένου περὶ λειψανδρίας ἐν τοιαύταις ἐπιστήμασι. Ἄλλ' ἡ Σχολὴ οὐκ ἠθούλετο συνιέναι. Καὶ ἐν τούτοις δὲν τοὺς πέρασε· διότι και περὶ τῆς ἐδρας τῆς Βοτανικῆς, ἐνίκησεν ἡ ἰδέα τοῦ **Μη Χάρεσαι**, διότι διωρίσθη ὁ κ. Χελδράιχ, και ἡ βασιλεία τοῦ κ. Χρηστομάνου ἐπὶ τῶν φαρμάκων ἐντὸς ὀλίγου καταλύεται, νικῶντος τοῦ ἐνὸς τῶν συναγωνιζόμενων.

Ὁ Ἀναγνωστόπουλος γράφων παρασκήνια ἐν τινι συναδέλφῳ :

Ἐνῶ τοιαῦτα γίνονται ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς πλατείας τῆς ἐλευθερίας, ὁ κ. Τρικούπης ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν

τὸ μυστήριον τοῦ χωρίου, μετὰ ὕψος νικητοῦ : μὰ δὲν βλέπετε ; εἶπε, δὲν εἶνε και τόσο δύσκολον! νά! εἶνε ἀπλούστατον! ἀπὸ τὸ «καλὰ» λείπει τὸ ῥῆμα «ποιεῖν» ἀπὸ δὲ τὸ «τὰ ἐναντία τούτοις» λείπει τὸ . . . τὸ . . . ποιὸς τὸ ξεῦρει ; τὸ «ποιοῦσι» ἀδελφοί μου!

Διακόσιοι κάλαμοι ταυτοχρόνως διὰ τοῦ ἰδιαζόντος ἐκείνου θορύβου γράφοντος καλάμου διεκόψαν τὴν στιγμιαίαν σιγὴν σημειοῦντες τὸ ἀποκαλυφθὲν μυστήριον.

Ὅτε ὕψωσαν τὰς κεφαλὰς οἱ μαθηταὶ πρὸς τὸν καθηγητὴν, οὗτος τοὺς ἐθεώρει ἀσκαρδαμυκτεῖ· πέντε λεπτὰ σχεδὸν διήρκεσεν ἡ ἐκστατικὴ του αὐτῆ σιγὴ. Εἶτα αἰφνης και ἀποτόμως μετὰ συγκινήσεως χαρᾶς τοὺς ἐρωτᾷ :—τί ἄλλο παρατηρεῖτε ; αὐτὸ εἶνε δύσκολον τῶντι· ἄς σὰς δώσω ὅμως μίαν νύξιν, εἰς τὸ «και εἰ μὲν ὁ ἀγαθὸς» τί παρατηρεῖτε ; κανείς δὲν τὸ ξεῦρει ; Ἐδῶ ἴσα ἴσα θαυμάζεται ὁ Πλάτων· ἐμπρός! Τὸ «και» Χριστιανοί μου εἶνε δυνατόν και νὰ λείψῃ! διότι ὁ Σωκράτης ἦτο ἀρκετὰ ἰσχυρὸς εἰς τὴν λογικὴν, ὥστε νὰ ἔχῃ ἀνάγκην νὰ συνδέσῃ τὴν φράσιν ταύτην πρὸς τὰς προηγούμενας· δὲν κόπτεται τὸ νῆμα τῶν ἰδεῶν του, ἂν λείψῃ τὸ «και», κατελάβατε;

Αὐτὴ ἡ ἀπουσία τοῦ «και» ἐπλήρωσεν ἡδυπαθείας τὸν καθηγητὴν· πενήτην καλάμοι θὰ ἐθραύσθησαν σημειοῦντες μετὰ πυρετώδους ταχύτητος και τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην, ἦτις ἐπροξένησεν ὑπάκωφον θόρυβον θαυμασμοῦ εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ὁ Σωκράτης περὶ τὰ τέλη τῆς παραδόσεως ἡμιθνήσεως ἐκ λύπης ἐφέλλισεν εἰς τὸ οὖς τοῦ φίλου του ὅτι πρέπει νὰ ἐξέλθωσι, διότι ἔχει ἀνάγκην ἀέρος· τί δυστυχία! τί δυστυχία! εἶπεν, ἀφοῦ ἐξῆλθον· ὥστε κατῆντησαν τὴν φιλοσοφίαν μᾶς (ἐλησμόνησε πρὸς στιγμὴν τὸν μυστηριώδη μετεμφισμὸν του) ἀπλῶν παιδίων γρίφον!! νὰ χάνουν πολῦτιμον καιρὸν διὰ νὰ μαντεύσουν παίζοντες, τί λείπει και τί ὑπονοεῖται ἀπὸ μίαν φράσιν! οὔτε ἀνάπτυξις τῶν ἰδεῶν τοῦ Πλάτωνος, οὔτε συζήτησις, οὔτε συσχέτισις και διδακτικὴ ἐκδρομὴ εἰς ἀναλόγους ἰδέας φιλοσοφικᾶς ἀρχαίας ἢ νεωτέρας, ἀλλ' ἀντιθέτους τῶν τοῦ Πλάτωνος· διότι ἐπέισθη ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν μόνον αὐτὸς νὰ ἔχῃ δίκαιον. Πρὸ παντὸς, ἀδελφέ μου, οἱ διδάσκοντες πρέπει νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν τὴν μόρφωσιν τῶν διδασκομένων ὡς πολιτῶν, ὡς ἀνθρώπων δυναμένων νὰ δρῶσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ οὐχὶ ὡς φωναγράφοι, ἀλλ' ὡς ἄνθρωποι μετὰ πλοῦσιον και ἐλαστικὸν πνεῦμα ζῶντες οὐχὶ ἀποκλειστικῶς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἀτμοσφαιρᾷ και φαινόμενοι οὕτω ὡς κωμικὸς ἀναχρονισμὸς ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐν ἣ ζωσιν· πρέπει νὰ εἶνε ἀπῆλλαγμένοι τῆς παρομιμῶδους ἐκείνης δασκαλικῆς σκαιοτήτος και ἀκαμψίας· νὰ εἶνε πεφωτισμένοι ὀδηγοὶ τοῦ λαοῦ, τῶ ἰποίου τὰ τέκνα ἐκ μικρᾶς ἡλικίας ἀνατίθενται εἰς τὰς χεῖρας των πρὸς συμπλήρωσιν ἢ διόρθωσιν τῆς τυχὸν ἐλλειποῦς ἀνατροφῆς των. Ἐκεῖνοι τοῦναντίον οὐδὲν ἄλλο κάμνουν οὕτω διδάσκοντες ἢ νὰ γεμίζωσι τὴν κεφαλὴν των, ὡς κάλλη μετὰ ἄλ-

εσωτερικῶν προεδρεύει τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου. (Βρέ, βρέ, βρέ !!) Ἔχει παρέλθει ἤδη τὸ μεσονύκτιον (ὦ! ὦ! ὦ!) ἀλλ' ὁ κ. Τρικούπης εἰσέτι δὲν ἐγευματίσεν, ἀλλ' οὔτε τὴν δουλειά του ἐν τῷ ἀποπᾶτῳ ἐποίησεν.» (Μπούμ! μπούμ! μπούμ!)

Ποιὸς δὲν θέλει νάχη τέτοιον πανηγυριστήν;

Αἱ ὑπουργικαὶ ἐφημερίδες :

«Πολλῶν ἐπαίνων ἐστὶν ἀξία ἡ Κυβέρνησις, ἥτις προσέβη εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νέου νομισματικοῦ συστήματος ἐξαπίνης, δώσασα μόνον πέντε ἡμέρας καιρὸν εἰς τὴν κερδοσκοπίαν νὰ αἰσχροκερδήσῃ καὶ ἀναγκάσασα τὸν κόσμον ὀλίγας μόνον ἡμέρας νὰ τὴν ἀναθεματίζῃ.»

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΑ.

Ἐν τῷ κυκεῶνι τῆς νομοθεσίας μας εὐρίσκεται ἡμιτελής, τραγελαφικὸς, παναρχαῖος καὶ ὁ πανεπιστημιακὸς θεσμὸς, οὕτω δὲ εὐτυχῶς ἡ ἀβδηριτικὴ ἡμῶν χώρα δὲν στερεῖται οὐδὲ πανεπιστημίου ἀνταξίου τῆς ὅλης αὐτῆς καταστάσεως καὶ δὴ μετὰ κτερίου (τὰ λκμπρὰ κτερία εἶναι, ὡς γνωστὸν, ἡ spécialité μας), ἀξίου βελτίονος τύχης. Ἐργάζεται δὲ ἡ πεπαλαιωμένη αὕτη πανεπιστημιακὴ μηχανὴ τῇ ἀληθείᾳ ἀόκνως ἀπὸ δεκαετηρίδων ἤδη εἰς παραγωγὴν ἐπιτηδευματιῶν, τοσοῦτον μάλιστα ἀόκνως, ὥστε ἤδη ἡ προσφορὰ κατὰ πολὺ ὑπερέβη τὴν ζήτησιν τοῦ εἴδους τούτου.

Αὕτη εἶναι ἐν ὀλίγοις καὶ ἡ ἱστορία καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ λεγομένου παρ' ἡμῖν πανεπιστημίου. Ἀλλὰ τὴν εὐτυχὴ αὐτοῦ ἡρεμίαν, ἡλιθιότητα, νέκρωσιν—ἐκλέξατε, φίλοι

ἀναγκῶσται, ὅτι ἀγαπάτε—ἤλθε νὰ ταράξῃ ὁ τοῦ ἔτους τούτου πρύτανις, ἀνακομβῶθεις μέχρι μασχάλης καὶ μέχρι γονάτων ἵνα διὰ χειρῶν καὶ ποδῶν καθάρῃ πρῶτον τὴν ἰλὸν ἥτις ἀπὸ μακροῦ χρόνου εἶχεν ἐκεῖ πᾶν φιλοτίμως ἐναποτεθῆ, εἶτα δὲ συνεβάλλῃ μετ' αὐτῆς τὴν νωθρότητα, τὴν ἀταξίαν, τὴν σπατάλην, ὡς οὐχ ἦτον τὴν γραῶδη φιλαργυρίαν, ἐκείνην μὲν ἐκλαμβάνουσαν τὸ πανεπιστήμιον ὡς ἄλλο δημόσιον ἐλληρικὸν ταμεῖον, ταύτην δὲ ὡς ἐπιχειρήσιν τινα κερδοσκοπικὴν, μόνον σκοπὸν ἔχουσαν τὴν ἀποταμίευσιν χρήματος.

Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς προχωρεῖ καὶ περαιτέρω· ἐννοεῖ νὰ μεταβάλλῃ τὸν ἄψυχον, τὸν νεκρὸν μηχανισμόν εἰς ἔμψυχον, ζωντανὸν ὄργανισμόν, ὄνειρεύεται ἀντὶ στερεοτύπων ἀναγκωσμάτων, παραδόσεις ἐμπνεούσας ἔρωτα πρὸς τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν ἀλήθειαν, ζητεῖ τὴν ἐκτύλιξιν τῆς ἐπιστήμης ὑφ' ὅλας αὐτῆς τὰς ἀπόψεις, σκέπτεται περὶ νέων ἐδρῶν, φλέγεται νὰ θραύσῃ τὰς πύλας τὰς ἐρμητικῶς ὑπὸ τοῦ ἀμοιβαίου θαυμασμοῦ, τῶν συγγενικῶν δεσμῶν καὶ τοῦ φθόνου κεκλεισμένας, νὰ εἶπῃ δὲ εἰς τοὺς νέους τοὺς φλεγομένους νὰ ὑπηρετήσωσι τὴν ἐπιστήμην «ἰδοὺ τὸ σταδίου ἀνοικτὸν εἰς τὴν ἰκανότητα!» Θέλει ν' ἀνυψώσῃ τὸν θεσμὸν τῆς ὑψηλείας εἰς τὸ σημεῖον εἰς ὃ οὐχὶ μόνον τὸ συμφέρον τοῦ πανεπιστημίου, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ πλέον ἢ στοιχειώδης δικαιοσύνη ἀπαιτοῦσι· νὰ τὸν ἀνυψώσῃ, οὐχὶ διότι δὲν ὑπάρχουσι μεταξὺ τῶν νῦν ὑψηγητῶν καὶ οἱ ἀξιοὶ ἀγχόνης, ἀλλ' ἀκριβῶς ὅπως ἡ θέσις καταστῆ ἐπιζήτητος ὑπὸ παντὸς σπουδαίου ἐπιστήμονος.

Ἀλλὰ θὰ κаторθῶσιν πάντα ταῦτα;

Θὰ πεισθῇ ἡ κυβέρνησις, θὰ νοήσωσι δὲ οἱ βουλευταὶ τὸ μέγεθος τοῦ ζητήματος;

Ἄν ὄχι, τότε ἔχω μίαν πρότασιν, ἣν παρακαλῶ νὰ

φαθητικὰ ψηφίᾳ.

Ἔτσι ἐγένετο ἡ διδασκαλίᾳ τῶν νέων ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Πλάτωνος; Ἄλλοίμονον!

Καὶ οἱ δύο φίλοι μελαγχολικοὶ διηθύνθησαν πρὸς μίαν ἄλλην αἴθουσαν, τὴν τῶν Φυσικῶν ἐπιστημῶν.

Ἐν ὄστρακώδεσμα ὑπηγόρευε ζωολογίαν ἐξ ἑνὸς τετραδίου χρονολογουμένου ἀπὸ τῆς προαδαιμιαίας ἐποχῆς. Τὸ θέμα τῆς ἡμέρας ἦτο «Περὶ τῆς συνουσίας τῶν φθειρῶν καὶ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν.» Βραδέως τὸ ὄστρακον ἤνοιγε καὶ ἐκλείεν ἀλληλοδιαδόχως ὑπαγορεύσαν περὶ τὰς δέκα λέξεις ἐντὸς ἡμισείας ὥρας. Ἐπὶ τέλους ἐτόλμησε καὶ ἐκτὸς τοῦ τετραδίου νὰ ἀποτείνῃ μίαν ἐρώτησιν πρὸς ἕνα φοιτητὴν: «Ποία εἶνε ἡ προσθία ἐπιφάνεια ἐνὸς ὀφθαλμοῦ;»

Ὁ μαθητὴς ἀπήντησεν: ἡ τοῦ κερατοειδοῦς.

Μίαν δρᾶκα τριχῶν ὁ καθηγητὴς ἀπέσπασεν ἐκ τοῦ ὄστρακοειδοῦς κρανίου του ἐκ θυμοῦ. Τί; τί; λέγει ἡ τοῦ κερατοειδοῦς; ἀμ' ἂν σοῦ βγάλω τὸ μάτι καὶ σὲ τὸ παρουσιάσω ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῆς ἀντιστοιχοῦσης εἰς τὸν ἀμφιβληστροειδῆ, τότε ποία θὰ εἶνε ἡ προσθία ἐπιφάνεια; Νὰ, τώρα ὅπως εὐρίσκομαι (εἶχε δὲ ἐστραμμένα τὰ νῶτα, ὡς πάντοτε, πρὸς τοὺς μαθητὰς), ποίαν ἐπιφάνειάν μου ἔχετε ἐνώπιόν σας;

— Εἰς Μαθητῆς. Τὰ ὀπίσθιά σας, κύριε καθηγητά.

Δευτέρα δρᾶξ τριχῶν ἀπεσπάσθη· ἀφρίζον δὲ τὸ ὄστρακον παρετήρησεν ὅτι ὡς πρὸς τὸ πρόσωπόν του θεωροῦν-

ται ὀπίσθια, ἀλλ' ὡς πρὸς τοὺς μαθητὰς τὰ ὀπίσθιά του εἶνε πρόσθια, διότι τὰ ἔχουσι ἐνώπιόν των. Ἐὰν ὁμοῦ στρέψῃ τὸ πρόσωπόν του εἰς τρόπον ὥστε νὰ βλέπουν τὰ ὀπίσθιά του, τότε τὸ πρόσωπόν του καὶ τὰ ὀπίσθιά του εἶνε ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ὡς πρὸς τοὺς μαθητὰς.

Ὁ Σωκράτης καὶ ὁ φίλος του ἐπνίγον τοὺς γέλωτάς των· ἐξεληθόντες δὲ ἀμέσως διερράγησαν εἰς καγχασμούς. Μὰ τὴν ἀλήθειαν! λέγει ὁ Σωκράτης, εἶνε προτιμώτερον νὰ γελάσῃς αὐτὸ εἶνε πανεπιστήμιον κωμωδίαις! Λαμπρὸν vaudeville! σὲ παρακαλῶ, φίλε μου, δὲν ὑπάρχει ἄλλη παράστασις;

— Μάλιστα, μάλιστα, ὅσας θέλεις, καὶ δωρεὰν μάλιστα, ἄνευ εἰσιτηρίου.

Καὶ εἰσῆλθον, εὐθύς εἰς τὴν ἰατρικὴν σχολὴν μετὰ τὴν τρελλὴν ἐκείνην εὐθυμίαν, ἥτις καταλαμβάνει πρὸς στιγμὴν ἐνίοτε τὸν μελαγχολικόν, τὸν ἀπηλιτισμένον!

(Ἀκολουθεῖ).